

[Aksel Larsen.]

vidner saa villigt efter Anklagemyndighedens Ønske, fordi de meget vel er vidende om, at de selv er strafskyldige og derfor ikke kan have noget Ønske om at lægge sig ud med denne samme Anklagemyndighed, der bestemmer, hvorvidt de skal tiltales eller ikke.

Et andet Spørgsmaal, der rejses i Forbindelse med Kendelsen og Domsafsigelsen, er, som sagt, Spørgsmaalet om Dommens Streghed, og her tænkes der i særlig Grad paa de 5 Aars Tab af borgerlige Rettigheder. Jeg er meget vel vidende om, at Justitsministeren i Sagen mod Lægerne fra København har gjort sig til Talsmand for det — uholdbare — Synspunkt, at disse 5 Aars Tab af borgerlige Rettigheder er en *Følge* af Straffen og ikke en *Del* af Straffen. Jeg siger, det er et uholdbart Synspunkt, for naar Straffeloven netop fastsætter, at Tab af borgerlige Rettigheder idømmes ekstra og ikke behøver at idømmes, ligegyldigt hvor lang Fængselsstraf der gives, saa kan man ikke med nogen som helst Virkning eller Berettigelse hævde, at det er en Følge af den idømte Fængselsstraf.

Tabet af borgerlige Rettigheder bliver af Offentligheden, navnlig i de Tilfælde, der angaar praktiserende Læger, opfattet som en meget haard Tillægsstraf, og derom har der saavel i Sagen mod Lægerne fra København som i Sagen mod Læge Gundtoft staaet stor Debat i Offentligheden. Justitsministeren har paa Foranledning af denne offentlige Debat, af denne — skal vi kalde det Forundringsbølge, følt sig foranlediget til at udsende to Erklæringer.

Den første Erklæring udsendtes fra Justitsministeriet den 4. Marts om Aftenen, dens Formaal var at bibringe Offentligheden en Forstaaelse af, hvorfor Strafudmaalingen var saa streng. Erklæringen bygger paa en Redegørelse fra Rigsadvokaten til Justitsministeriet. Den gengiver kort Tiltalen og oplyser derpaa nogle Detailler, som skal være kommet frem under Sagen. Jeg benytter mig af min Ret til at sige: *skal være* kommet frem under Sagen, dels fordi det drejer sig om lukkede Forhør, hvis Forhandlinger var hemmelige, og hvis Gang hverken jeg eller Offentligheden i øvrigt havde nogen Mulighed for at kontrolere, dels ogsaa fordi der senere fra forskelligt Hold, der dog maa forudsættes at vide Besked, er hævdet, at disse Forhold ikke er kommet frem under Sagens Behandling for Landsretten.

Jeg siger altsaa: Erklæringen fra Justitsministeriet den 4. Marts giver nogle

Detailler, som skal være kommet frem under Sagen. Det drejer sig om Læge Gundtofts Forhold over for 4 Kvinder, paa hvem han skal have foretaget Svangerskabsafbrydelse eller Udskrabning, og hvoraf en skal have været ham til Vilje endda ikke mindre end 4 Gange for derpaa at optræde som Vidne mod ham i Retten, medens de andre 3 udtaler sig noget mere svævende og i Retten til Dels tilbagekalder deres Forklaringer fra Forundersøgelsen.

Justitsministeriets Redegørelse for disse Forhold — en Redegørelse, hvis Udpenning af Detailler jeg finder ganske unødvendig og ganske uforsvarlig, til Trods for at jeg ellers ikke har nogen Grund til at tage Anstød af det, jeg kan blot ikke se Nyttens af det eller Grund til det — slutter med følgende Linier, som jeg med Formandens Tilladelse vil have Lov at citere:

„De saaledes meddelte Oplysninger er formentlig egnede til at bibringe Offentligheden en klarere Forstaaelse af denne Sags virkelige Karakter.“

Erklæringen blev offentliggjort i Morgenbladene den 5. Marts, og i enkelte af disse Blade opkastede man med det samme Spørgsmaalet om Lovligheden af denne Gengivelse af Oplysninger, der dog maa antages at stamme fra lukkede Retsmøder. Adskillige Blade henvendte sig til Justitsministeren desangaaende, og i første Omgang erklærede han, at han ikke agtede nærmere at begrunde eller kommentere sin Redegørelse. Da Folketingets Møde aabnedes den 5. Marts, anmeldte jeg her den Forespørgsel, vi behandler nu, og om Aftenen den 5. Marts udsendtes fra Justitsministeriet en ny Erklæring, som skal juridisk begrunde og retfærdiggøre den første Erklæringens Fremkomst. Den anden Erklæring fra Justitsministeren siger, at Retsmødet, som refereres i første Erklæring, var lukket, men Formaalet med, at Retsmødet blev lukket, var ikke at forhindre Offentligheden i at faa at vide, hvad der foregik, men at beskytte Vidnerne mod at faa deres Navne fremdraget, og derfor er der ikke sket nogen Overtrædelse af Retsplejelovens § 31, fordi Vidneres Navne heller ikke er nævnt i Justitsministerens første Redegørelse. Maa jeg hertil sige: Retsplejelovens § 31 siger blandt andet — jeg vil gerne med Formandens Tilladelse bringe et Citat af denne Paragraf og af enkelte andre Paragraffer —:

„Naar et Retsmøde holdes for lukkede Døre, kan Rettens Formand, hvor særlige Grunde taler derfor, give andre end dem, der har med Sagen at gøre, Adgang til Retslokalet. Offentlig Gen-